ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ὁ... πιστὸς στὸ κκθῆκον του ὑπάλληλος! Ἡ... «ἐκμυστήρευσις» τοῦ γερουσιαστοῦ. Πῶς ἐκδικεῖται ὁ Κλεμανσώ. Ἕνας χαρακτηρισμός του γιὰ τοὺς δημοσιογράφους. Πῶς... ἀπέφευγε τοὺς Γερμανούς!

Ὅταν ὁ Κλεμανσὼ πρωτόγινε Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν,—στὰ 1906—ἀποφάσισε, μιὰ μέρα, νὰ κάνῃ μιὰ «ἔφοδο» στὰ γραφεῖα τοῦ Ὑπουργείου του, γιὰ νὰ δῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια πῶς ἐργάζονται οἱ Ὑπάλληλοι.

Στὴν «ἔφοδο» αὐτὴ συνωδεύετο ἀπὸ τὸν ἰδιαίτερό του γραμματέα. Στὸ πρῶτο γραφεῖο ποὺ μπῆκαν, πρὸς μεγάλη τους ἔκπληξη... δὲ βρῆκαν κανένα ὑπάλληλο μέσα! Μπῆκαν ἀμέσως στὸ διπλανὸ γραφεῖο... μὰ κανεὶς ὑπάλληλος δὲν βρισκόταν οὔτ' ἐκεῖ! Στὸ τρίτο γραφεῖο τέλος πάντων ποὺ μπῆκαν, ὑπῆρχε μὲν ἕνας ὑπάλληλος μέσα ἀλλὰ κι' αὐτός.. κοιμώταν ξαπλωμένος νοχελῶς στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του!

Ὁ «ἰδιαίτερος» τοῦ Κλεμανσὼ ἔκαμε νὰ ὁρμήσῃ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὸν τεμπέλη ὑπάλληλο. Ὁ «Τίγρις» ὅμως τὸν ἐσταμάτησε μ'ἕνα κίνημα λέγοντάς του:

— Πρὸς θεοῦ! Μὴν τὸν ξυπνήσετε, γιατὶ τότε ἀσφαλῶς θά... τὸ σκάσῃ κι'αὐτὸς σὰν τοὺς ἄλλους! Εἶνε κάτι τέλος πάντων νὰ βρίσκεται ἕνας ὑπάλληλος στὴ θέσι του... ἔστω καὶ κοιμισμένος!

***

Κάποτε στὴν Γερουσία μιλοῦσε κάποιος γερουσιαστὴς ἡλικιωμένος ἐπὶ ἑνὸς σπουδαιοτάτου ναυτικοῦ ζητήματος. Οἱ γερουσιασταὶ ἔκαναν ὅσο μποροῦσαν περισσότερη ἡσυχία, μὰ ὁ ρήτωρ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀκουσθῇ. Ἡ φωνή του λόγῳ τῆς ἡλικίας του, ἦταν βραχνὴ καὶ ἀσθενική.

Στὸ τέλος ὅμως ὁ Κλεμανσὼ ἔχασε τὴν ὑπομονή του.

— Κύριε πρόεδρε, φώναξε αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος, εἶνε...ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευσις!...

***

— Ἰδοὺ κι' ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο, ποὺ ἀποδεικνύει πόσο κατὰ βάθος ὁ Κλεμανσὼ εἶνε ἀγαθός, μολονότι διακηρύττει σ'ὅλους τοὺς πολιτικούς του λόγους ὅτι... «ἡ κακία εἶνε ἡ πρώτη ἀρετὴ τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός».

Ὁ τέως πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, ὑπῆρξε στὰ νειάτα του, ὡς γνωστὸν καὶ θεατρικὸς συγγραφεύς. Ὕστερα ἀπὸ τὴν πρεμιέρα κάποιου ἔργου του — τοῦ «Πέπλου τῆς Εὐτυχίας» ποὺ πρὸ ἐτῶν παίχθηκε κι' ἐδῶ — ὁ Κατοὺλλ Μαντὲς ποὺ ἦταν τότε θεατρικὸς κριτικὸς τῆς Παρισινῆς «Ζουρνὰλ» τόν...ἐκουρέλιασε κυριολεκτικῶς.

Ὁ Κλεμανσὼ ἐδέχθη μὲ μεγάλη ἀπάθεια τήν... κριτικὴ αὐτὴ ψυχρολουσία. Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ὅμως ἡ τύχη τόφερε ἔτσι ὥστε τὴν ἡμέρα ἀκριβῶς ποὺ αὐτὸς ἀνελάμβανε τὴν διεύθυνση τῆς μεγάλης ἐφημερίδος «Αὐγὴ» ὁ Μαντὲς ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ τὴν πρεμιέρα ἑνὸς δικοῦ του ἔργου στὴν Ὄπερα-Κομίκ... Ὁ θεατρικὸς τῆς «Αὐγῆς» θυμήθηκε τὴν παλιὰ ἐπίθεση τοῦ Μαντὲς ἐναντίον τοῦ Κλεμανσὼ καὶ γιὰ νὰ κολακεύσῃ τὸν νέο διευθυντή του πρὶν φύγῃ γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν παράσταση τοῦ νέου ἔργου ἐθεώρησε καλὸ νὰ πάῃ νὰ τὸν ρωτήσῃ «μήπως εἶχε νὰ τοῦ δώσῃ τίποτε ὁδηγίες σχετικῶς μὲ τὴν κριτικὴ ποὺ θὰ ἔγραφε τὴν ἄλλη μέρα».

— Μὰ εἶσθε ἐλεύθερος νὰ διατυπώνετε ὅ,τι γνώμη θέλετε στὴν στήλη σας,τοῦ ἀπάντησεν ὁ Κλεμανσώ.

— Βέβαια, μά..

—Ἄ! ναί, τὸ ἔργο εἶνε αὐτοῦ τοῦ Μαντές... Ἔ, λοιπόν, ἂν εἶνε καλό, νὰ γράψετε πῶς εἶνε ὑπέροχο. Κι' ἂν δὲν εἶνε καλό... δὲν πειράζει σεῖς γράψετε πῶς ἔχει κάποια ἀξία!...

***

Μερικοὶ φίλοι τοῦ Κλεμανσώ, τοῦ μιλοῦσαν κάποτε γιὰ ἕναν διευθυντὴ ἐφημερίδος ποὺ ἐνῶ, ὅσο ἦταν πρωθυπουργὸς τὸν ἀνέβαζε στὰ οὐράνια, μόλις ἔπεσ' ἀπ' τὴν Ἀρχὴ οὔτε τὸν ἀνέφερε κἂν στὸ φύλλο του.

— Τοὐλάχιστον, τοῦ εἶπεν ἕνας ἀπ' αὐτούς,δὲν πιστεύω νὰ πῆρε «ψυλὰ» ἀπὸ τὸ Γραφεῖο τοῦ Τύπου...Ἐλπίζω νὰ μὴ σᾶς ἐζήτησε ποτὲ χρήματα...

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια! ἀπήντησεν ὁ Κλεμανσώ.Οἱ δημοσιογράφοι ὅμως φίλε μου εἶνε σὰν τὶς γυναῖκες: ὅσο λιγότερα ζητοῦνε τόσο... περισσότερο μᾶς κοστίζουν!

***

Πρὸ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολέμου, ὁ Κλεμανσὼ ἐπήγαινε τακτικά, κάθε καλοκαῖρι καὶ περνοῦσεν ἕνα ἢ δυὸ μῆνες σὲ διάφορες γερμανικὲς λουτροπόλεις.

Ἕνας φίλος του, κάποτε, ἐξέφρασε τὴν ἀπορία του γι' αὐτὸ ἐφ' ὅσον μάλιστα στὴ Γαλλία ὑπάρχουν τόσο ὑγιεινὲς καὶ ὡραῖες λουτροπόλεις.

Ὁ Κλεμανσὼ τότε, ἀπήντησε μὲ τὸ περίφημο ἐλαφρό του χαμόγελο:

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου. Δὲν μ' ἀρέσουν οἱ Γερμανοί. Ὅταν λοιπὸν παρετήρησα πῶς ὅλοι οἱ Γερμανοὶ κουβαλιῶνται κάθε καλοκαῖρι στὴ Γαλλία, συλλογίσθηκα πῶς ἡ καλλίτερη μέθοδος γιὰ νὰ παύσω νὰ τοὺς βλέπω εἶνε νὰ πηγαίνω ἐγὼ στὴ Γερμανία!

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ μεγάλος γάλλος μυθιστοριογράφος ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΖΟΛΑ νεκρός.

— ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ —

Ὁ φιλέλλην δοὺξ τοῦ Σὺεστμνίστερ

Στὰ 1897, διαρκοῦντος τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου ὁ Δοὺξ τοῦ Σὺεστμίνστερ ὁ ὁποῖος ἦταν πρόεδρος τοῦ Φιλελληνικοῦ Κομιτάτου τῆς Ἀγγλίας, ἐπῆγε μιὰ μέρα στὴν Ἑλληνικὴ πρεσβεία γιὰ ν' ἀνακοινώσῃ κάτι στὸν Πρεσβευτή.

Ὁ Δοὺξ ἤξερε λίγα ἑλληνικά, τὰ ὁποῖα εἶχε μάθει ἀπ' τὴ μεγάλη του ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπετάνθη λοιπὸν Ἑλληνοαγγλιστὶ στὸν πορτιέρη καὶ τοῦ ζητοῦσε νὰ δῇ τὸν Ἕλληνα ἐπιτετραμμένο. Ὁ πορτιέρης ὅμως βλέποντας τὴν ἁπλούστατη φορεσιὰ τοῦ Δουκὸς τὸν πέρασε γιὰ κανέναν ἄσημον Ἕλληνα καὶ τοῦ εἶπε νὰ περιμένῃ ἕως ὅτου νὰ τελειώσῃ ὁ κύριός του τὴ δουλειά του.

Περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα περίμενε ὁ Δοὺξ στὸ διάδρομο ὅταν ὁ Ἕλλην ἐπιτετραμμένος διέταξε νὰ ζητηθῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἀναμένοντος ἐπισκέπτου. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν στενοχώρια τοῦ ἐπιτετραμμένου ὅταν ἔμαθε τὶ παρεξήγησις εἶχε γίνει. Ἔσπευσε νὰ δεξιωθῇ ὁ ἴδιος τὸν Δοῦκα, ζητώντας του συγγνώμην:

— Ἀπεναντίας, τὸν διέκοψε ὁ Δούξ, ἐγὼ εὐχαριστήθηκα πολὺ διότι ὁ ὑπηρέτης σας μὲ πῆρε γιὰ Ἕλληνα.

***

Ἡ Ἐλεημοσύνη τοῦ Συγγροῦ

Ἄτειρα εἶνε τ'ἀνέκδοτα τοῦ Ἀνδρέα Συγγροῦ τὰ ὁποῖα δείχνουν ὅτι ἀπὸ τὸν μεγάλον αὐτὸν χρηματιστὴν δὲν ἔλειπε ἑτοιμόλογον πνεῦμα.

Ἕνας ἀλήτης κάποτε ἀφοῦ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ παρακάλια κατώρθωσε νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου Συγγροῦ, εἶπε στὸν οἰκοδεσπότη τὰ ἑξῆς:

— Ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας σας.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ μέτωπο τοῦ Συγγροῦ συνωφρυώθη, ὁ ἀλήτης ἐξακολούθησε:

— ...καὶ τὸ οἰκογενειακόν σας αἴσθημα.

— Καὶ τὸ οἰκογενειακόν μου αἴσθημα; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ Συγγρός. Ὑπάρχει λοιπὸν μεταξύ μας συγγένεια τὴν ὁποίαν ἀγνοῶ ἐγώ; Ποῖος εἶνε λοιπὸν ὁ βαθμὸς τῆς συγγενείας μας;

— Εἶνε ὅτι καὶ οἱ δυό μας καταγόμεθα... ἀπὸ τὸν Ἀδάμ!

— Ἀλήθεια! Καὶ νὰ μὴ τὸ ἔχω σκεφθῇ ἀκόμη... Νὰ λοιπόν! Πάρε μιὰ δεκάρα...

— Μιὰ δεκάρα; Σὲ μένα τὸν συγγενῆ σας;

— Ναί! Πήγαινε τώρα καὶ εἰς τοὺς ἄλλους συγγενεῖς μας καὶ ὅταν ὅλοι σοῦ δώσουν ὅτι σοῦ ἔδωσα ἐγὼ ἀσφαλῶς θὰ γείνῃς πλουσιώτερός μου!

J. W. Chasseaud